

"סוד החשמל"

לחבר בין תורת הנגלה לתורת הנסתר

דף מתוך סדרת הספרים

גליון יום הכיפורים תשפ"ו תהא שנת פדות וגאולה

[מותר לצלם לזיכוי הרבים].

מצורף קישור להורדה גירסה חדשה לתוכנת הרמז

[/https://toremez.org](https://toremez.org)

חדש קישור להורדת כל עלוני סוד החשמל

<https://drive.google.com/drive/folders/1ERuCjKKmAWXyD6Q9Xu7IH0js19bumlHE?usp=sharing>

קישור לקרן הצדקה של סוד החשמל עבור למעלה מ 1600 משפחות

<https://www.matarapro.net/nedarimplus/online/?mosad=7007483>

רמזים על יום הכיפורים בנצחון של יעקב על עשו, והתנוצצות אור הגאולה ביום הכיפורים

שמעתי מהרה"ג ר' אברהם הירש שליט"א שיש רמזים על **יום הכיפורים** בנצחון של יעקב על עשו: (בראשית לב, כו) "וַיֵּרָא כִּי לֹא יָכֹל לוֹ וַיַּגַּע בְּכַף יָרְכּוֹ [אותיות **כיפ"ר**] וַתִּקַּע [רמז על **תקיעות** שופר של יום הכיפורים] כַּף יָרְךְ [אותיות **י' כפ"ר**] יַעֲקֹב בְּהֶאֱבָקוֹ עִמּוֹ: וַיֹּאמֶר שְׁלַחֲנִי כִּי עָלָה הַשָּׁחַר וַיֹּאמֶר לֹא אֶשְׁלַחְךָ כִּי אִם בְּרַכְתָּנִי: וַיֹּאמֶר אֵלָיו מַה שָּׁמַךְ וַיֹּאמֶר יַעֲקֹב: וַיֹּאמֶר לֹא יַעֲקֹב יֹאמֶר עוֹד שָׁמַךְ כִּי אִם יִשְׂרָאֵל כִּי **שְׁרִיטָה** [אותיות **י' תשרי**] עִם אֱלֹהִים וְעִם אֲנָשִׁים וְתוֹכֵל: וַיִּשְׁאַל יַעֲקֹב וַיֹּאמֶר הַגִּידָה נָא שָׁמַךְ וַיֹּאמֶר לָמָּה זֶה תִּשְׁאַל לְשִׁמִּי וַיַּבְרֵךְ אֹתוֹ שֵׁם: וַיִּקְרָא יַעֲקֹב שֵׁם הַמָּקוֹם פְּנִיָּאל כִּי רָאִיתִי אֱלֹהִים פָּנִים אֶל פָּנִים וַתִּנָּצַל נַפְשִׁי: וַיִּזְרַח לוֹ הַשָּׁמֶשׁ כַּאֲשֶׁר עָבַר אֶת פְּנוּאֵל וְהוּא צֹלַע עַל יָרְכּוֹ: עַל כֵּן לֹא יֹאכְלוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל **יום הכיפורים** **יום צום**] אֶת גִּיד הַנֶּזֶשׁה אֲשֶׁר [אותיות **ראש השנה** שנשלם ביום הכיפורים] עַל כַּף הַיָּרְךְ [אותיות **י' כפר"ה**] עַד הַיּוֹם

הזה כי נגע בכף ירך [אותיות י' כפ"ר] יעקב בגיד הנשה". ונראה לבאר על פי מה שמובא בספר 'חמדת ימים' נהגו המדקדקים בעלי נפש במוצאי יום הכפורים, תכף ומיד אחר גמר סעדתן קודם שיעשו שום מלאכה, עוסקים במצות סכה מן טעם הכתוב "וישב ביום ההוא עשו לדרך שער" שהוא שער יום הכפורים אשר הוא מנת חלקו וכוסו. ומיד כיון דאתפרש ההוא מקטרגא, "ויעקב נסע סכתה" לעשות מצות סכה. ורואים שמיד כשנפרד יעקב מעשו, הוא שלח את עשו להתקשר עם השער לעזאזל של יום הכיפורים שמשם יניקתו, ויעקב הלך להתקשר עם מצות סוכה שבאה אחרי עבודת יום הכיפורים. ומכל זה רואים שאכן המאבק של יעקב ועשו היה בסוד יום הכיפורים. ולכן אמר יעקב "עד אשר אבא אל אדני שער", ומבאר רש"י ואימתי ילך בימי המשיח, שנאמר "ועלו מושעים בהר ציון לשפט את הר עשו", וזה גם סוד הסכה שיעקב הלך עליה להנצל מעשו, כמובא במדרש (ילקוט ויקרא תרגום) באותה שעה הקדוש ברוך הוא עושה סכה לצדיקים ומטמין אותם לתוכה שנאמר "כי יצפני בסכה ביום רעה וגו'", "אלהים ה' עז ישועתי סכותה לראשי ביום נשק". לעתיד לבא עתידין אמות העולם להפגס לארץ ישראל ולעשות מלחמה עמהם. שנאמר "ואספתי את כל הגוים אל ירושלם למלחמה", ומה הקדוש ברוך הוא עושה יוצא ונלחם עם הגוים שנאמר "ויצא ה' ונלחם בגוים ההם ביום הלחמו ביום קרב" כיומו של פרעה. ומהו עושה מסבך על ראשם של ישראל, שנאמר "סכותה לראשי ביום נשק". וכן מצינו במדרש (ב"ר עז, א) ר' ברכיה בשם ר' סימון מה הקדוש ברוך הוא פתוב בו "ונשגב ה' לבדו" אף יעקב "ויתר יעקב לבדו".

מובא בספר 'שפת אמת' (יוה"כ תרנ"ב) יום הכפורים הוא מעין עולם הבא, והוא יום מיחד מכל ימות השנה, ומאחר ששס"ה ימים בשנה הם נגד שס"ה גידים בנפש, נראה כי זה היום הוא גיד המילה, לכן נתן לבני ישראל רשות להסיר הערלה מזה הגיד, והוסר השטן מזה היום. לכן איתא בפרקי דר"א כי אאע"ה נמול ביום הכפורים, כמו כן זה לעמת זה תשעה באב מיחד נגד גיד הנשה, כדאיתא בזוה"ק, וכמו שגיד הנשה משפיע עבודת הש"ת, כמו כן המילה הוא בחינת זכירה. רואים שיום הכפורים הוא הלעמת זה של תשעה באב, ששניהם בבחינת יסוד; יום הכפורים הוא בחינת יסוד מהול שמשפיע לצד הקדשה, ותשעה באב הוא בבחינת גיד הנשה, שהוא יסוד עם ערלה שמשפיע לחיצונים. וכן רואים שגיד הנשה הוא סיום של חוט השדרה, כמו שהיסוד הוא סיום של חוט

השדרה, דגיד הנשה הוא בחינת יסוד. וכן יש שיטות בפוסקים שגיד הנשה קנים רק בבהמות זכרים ולא בנקבות. (עיין חת"ס יו"ד ס"ט). וכן מובא בפרוש הגר"א על תקוני זהר (סו) על מה שאומרים ביום הכפורים, ה' שְׁמָעָה. ה' סְלַחָה. ה' הַקְשִׁיבָה. ר"ת שס"ה, ומבאר לדברינו שיום הכפורים הוא בחינת גיד המילה שכולל את כל השס"ה גידים.

מְצִינוּ במדרש (פסיקתא רבתי א, ד) **א"ר לוי כף עלתה על דעתו של הקב"ה לתן לישראל רגל אחד בכל חדש שבקיץ, בניסן פסח, באיר פסח קטן, בסיון עצרת, ועל ידי עבדות ומעשים רעים שעשו את העגל שהו בידו שלשה, תמוז ואב ואלול, ובא תשרי ופרע את שלשתו, ריש שתא לקבל תמוז, צומא רבא לקבל אב, שבעת ימי החג לקבל אלול.** רואים שהקב"ה רצה לתת את ג' חגי תשרי בקיץ; ראש השנה בתמוז, יום הכפורים באב, וסכות באלול, ובגלל חטא העגל נדחו כלם לתשרי. וכן מצינו במדרש (איכה רבה פתיחה, יא) **אלו זכיתם הייתם קוראים בתורה מפל חטאתיכם לפני ה' תטהרו** ועכשו שלא זכיתם הרי אתם קוראים **"חטא חטאה ירושלים"**. ומכאן רואים שיום תשעה באב היה צריך להיות יום הכפורים, ובגלל שלא זכו נהפך לתשעה באב. ומבאר לדברינו ששני ימים אלו הם זה לעמת זה, ואם כלל ישראל היה זוכה, היה מקבל בתשעה באב יום הכפורים לתשובה וכפרה, וכשלא זכה קבל כפרה קשה של תשעה באב. ויום הכפורים נדחה לתשרי. וכן שני הימים הם היחידים שיש בהם צום של 24 שעות ויש בהם חמשה עניים. וכשם שבערב יום הכפורים יש מצוה להרבות בסעודה, כך בערב תשעה באב מובא בשו"ע (תקנב, ט) ונוהגים להרבות קצת בסעודה ראשונה כדי שלא יזיק להם התענית הואיל ופוסקים מבעוד יום כמו ביום כפורים ויש קצת ראיה לזה ממדרש איכה רבתי. וב'מגן אברהם' שם מביא את המדרש: **אחר שאוכלין ושותין ומשתכרין בסעודת תשעה באב, יושבין ואומרים קינין.** וכן שמעתי מהרה"ג ר' רפאל בצלאל שליט"א שבפסוק (בראשית לב, ל) **"על כן לא יאכלו בני ישראל את גיד הנשה"**, מרמזים כל התעניות שנגזרו על הצרות ואין אוכלים בהם; **"א"ת גי"ד"** ר"ת אסתר, תשעה באב, גדליה, י' בטבת, וגיד בגימטריא שבועה עשר בתמוז. וכן הנשה אותיות השנה, כי נרמזו בו כל תעניות השנה.

מְצִינוּ בזהר (ח"א קע:) **ויש באדם שלש מאות ששים וחמשה גידים, וינגדם שלש מאות ששים וחמש מצוות שלא נתנו להעשות, וינגד שלש מאות ששים וחמשה ימות השנה, והרי תשעה באב אחד מהם, שהוא כנגד סמא"ל, שהוא אחד מאותם שלש מאות ששים וחמשה ימים, ולכן אמרה תורה "לא יאכלו בני ישראל**

את גיד הנֶשֶׁה, א"ת לרבות תשעה באב שלא אוכלים בו ולא שותים, ונרמז בהם רמז ליעקב, "ויאבק איש עמו", בכל ימות השנה ובכל אברי יעקב, ולא נמצא פרט לאותו גיד הנֶשֶׁה, מיד תשש כח יעקב, ובימות השנה מצא יום תשעה באב שבו התחזק ונגזר דין עלינו ונחרב בית המקדש, וכל מי שאוכל בתשעה באב פאלו אכל את גיד הנֶשֶׁה. רואים ששס"ה ימים שיש בשנה הם פנגד שס"ה גידים, ושס"ה מצות לא תעשה, ויום תשעה באב הוא פנגד גיד הנֶשֶׁה, ופנגד מצות לא תעשה של גיד הנֶשֶׁה, וכן מובא ב'חתם סופר' שהמעשה של יעקב שנאבק עם המלאך ונגע לו בגיד הנשה היה בליל תשעה באב, ונביא את לשונו: (תורת משה דברים א, ב) **יִרְאֶה כִּי ט' בָּאֵב הוּא יוֹם אֲבִיקַת יַעֲקֹב עָלָיו הַשְּׁלוֹם עִם הַמַּלְאָךְ "וְתַקַּע כַּף יָרֵךְ יַעֲקֹב" וְלֹא רָצָה הַקֶּב"ה שִׁיְהִיָּה אוֹתוֹ יוֹם בְּתוֹךְ יְמֵי מִרְגְּלִים שֶׁהוּא לְפֹרְעָנוֹת, עַל כֵּן הוֹבִילָם בַּג' יָמִים כְּדֵי שִׁיְהִיָּה חֲזֵרַת מִרְגְּלִים בְּיוֹם ח' אֲב טֵרֵם נִכְנַס ט' אֲב, וְאִם לֹא הִרְשִׁיעוּ אִזּוֹ וְהִשִּׁיבוּ בְּתִשׁוּבָה מַעֲלִיּוֹתָא אִזּוֹ אוֹתָהּ לֵיל תְּשׁוּעָה בָּאֵב הִיוּ מִתְקַנְּיִם כֹּאשֶׁר יִהְיֶה לַעֲתִיד לְבֹא שִׁיתוּקֵן הַכֹּף, וְהֵם בְּעוֹנוֹתֵינוּ הָרַבִּים קִלְקְלוּ בְּדַבָּה שֶׁלָּהֶם וְקִבְּעוּ בְּכִיָּה לְדוֹרוֹת. וְלִפִּי זֶה מוֹבֵן מְדוּעַ כָּל הַמַּאֲבָק שֶׁל יַעֲקֹב וְעָשׂוּ הוּא גַם בְּסוּד יוֹם הַכִּיפּוּרִים כִּי שְׁנֵי יָמִים אֵלּוּ תְּשׁוּעָה בָּאֵב וְיוֹם הַכִּיפּוּרִים הֵם יָמִים מִקְבִּילִים שְׁעוֹשִׂים אֶת אוֹתָהּ פְּעוּלָה כְּדִלְעִיל.**

ובספר 'מדרש יהונתן' מביא מהזוהר שהמאבק של יעקב ועשו היה ביום הכיפורים ממש: (וישלה) **ומבואר בזוהר הקדוש דהך עובדא דיעקב אבינו עם המלאך היה ביום הכיפורים, ולכך נצחו יעקב שהיה שרו של עשו וביום הכיפורים אין לו כח. ויתכן שמקורו מהזוהר (ח"ג קא). ויעקב אזיל באיננו יומין דבין ראש השנה ליום הכפורים עריק לאשתזבא מניה. תב בתיובתא שוי גרמיה בפתעניתא עד דאתי ראש השנה ויום הכיפורים כדן ידעי ישראל דעשו בא ועמו ארבע מאות איש פלהו מקטרגי זמינן לקטרגא לון "ויירא יעקב מאד ויצר לו", סגי בצלותין ובעיתין "ויאמר יעקב אלקי אבי אברהם ואלקי אבי וגו'". עד דנטיל עיטא ואמר "כי אמר אברהם פניו במנחה ההולכת לפני ויקח מן הבא בידו מנחה וגו', עזים מאתים ותשיש עשרים וגו' גמלים וגו', כדן "וישב ביום ההוא עשו לדרך", אימתי בשעת נעילה דהא אתפרש מעמא קדישא וקב"ה שביק לחוביהו וכפר עליהו. כיון דההוא מקטרגא אזל בההוא דורנא ואתפרש מניהו בעי קב"ה למחדי בבנוי מה פתיב "ויעקב נסע ספטה ויבן לו בית וגו'. על פן קרא שם המקום סכות". כיון דיתבו בסכות הא**

אשתזיבו מן מקטרגא וקודשא בריך הוא חדי בבנוי. זפאה חולקהון בהאי עלמא ובעלמא דאתי. וכן מצינו בזהר (תיקונים נב.) שופר היא שכינה עליונה, תקע שלה שכינה תחתונה, שנאמר בה ותקע כף ירך יעקב, בגלות. באותו זמן עולה מן הגלות בשופר גדול, ונקראת תקע בשופר גדול לחרותנו. וכן מצינו רמז במדרש (ב"ר ב, ג) "ויקרא אלהים לאור יום" זה יעקב, "ולחשך קרא לילה" זה עשו, "ויהי ערב" זה עשו, "ויהי בקר" זה יעקב, "ויהי ערב" ערבו של עשו, "ויהי בקר" בוקרו של יעקב, יום אחד שנאמר "והיה יום אחד הוא יודע לה' לא יום ולא לילה וגו'" דבר אחר יום אחד שנתן לו הקב"ה ואיזה זה יום הכפורים.

מצינו במדרש (תהילים תתפח) "ספוחה לראשי ביום נשק". אמר רבי יוסי בר בון "ביום נשק" זה נשקו של גוג. לשון זו "ספוחה" "ספוחה". מצינו בכל התנ"ך בשני מקומות נוספים; כשנפרד יעקב מעשו כתוב (בראשית לג, טז) "וישב ביום ההוא עשו לדרך שער: ויעקב נסע ספוחה". דמעות סכה מקשרת לדוד המלך, ספת דוד, ובכחה מנצחים את עשו במלחמת גוג ומגוג. וכן בחרבן בית המקדש ביום תשעה באב כשנולד משיח, כתוב (איכה ג, מג) "ספוחה באף ותדפנו הרגת לא חמלת: ספוחה בענן לך מעבור תפלה". ושוב רואים את הקשר בין תשעה באב לנסיעת יעקב לסוכות כדלעיל.

מצינו בגמרא (תענית כט.) "ותשא כל העדה ויתנו את קולם ויבכו העם בלילה ההוא" אמר רבה אמר ר' יוחנן אותה לילה תשעה באב היה, אתם בכיתם בכיה של חנם, ואני קובע לכם בכיה לדורות. ושמעתי מהרה"ג ר' יוסף פרידמן שליט"א שהמלים "בלילה ההוא" מופיעות בכל התורה 5 פעמים; פעם אחת בפרשת שלח בחטא המרגלים שהיה ליל תשעה באב וקבעו בכיה לדורות, עוד פעם בלדת שרש משיח מלוט, כתוב (בראשית יט, לה) "ותשקין גם בלילה ההוא את אביהן וזין ותקם הצעירה ותשכב עמו ולא ידע בשכבה ובקמה: ותהרין שתי בנות לוט מאביהן". וכפי שמוכא בירושלמי (ברכות ב, ד) שבתשעה באב נולד משיח, לכן בלדת שרש משיח נרמז "בלילה ההוא" שרומז על ליל תשעה באב. עוד פעם שנזכר "בלילה ההוא" בכתוב (בראשית כו, כב) "ויעתק משם ויחפר באר אחרת ולא רבו עליה ויקרא שמה רחבות ויאמר כי עתה הרחיב יהוה לנו ופרינו בארץ: ויעל משם באר שבע: וירא אליו יהוה בלילה ההוא ויאמר אנכי אלהי אברהם אביך אל תירא כי אתך אנכי וברכתיד והרביתי את זרעך בעבור אברהם עבדי". וכפי שמוכא ברמב"ן (בראשית כו, כ) והשלישי קרא רחבות, הוא הבית העתידי שיבנה במהרה בימינו והוא יעשה בלא

ריב ומצח, והאל ירחיב את גבולנו, כמו שנאמר "ואם ירחיב ה' אלהיך את גבולך כאשר דבר", שהוא לעתיד, וכתוב בבית השלישי "ורחבה ונסבה למעלה למעלה", ופרינו בארץ. לכן אחרי שחפר יצחק את הבאר רחובות שהיא כנגד בית המקדש השלישי, נגלה אליו ה' "בלילה ההוא" לרמז על שרש הגאולה ולידת משיח שיש בליל תשעה באב. עוד שתי פעמים מזכיר "בלילה ההוא" בפסוקים על יעקב שנאבק באותו לילה עם שרו של עשו שפגע בו בגיד הנשה שמכון כנגד תשעה באב וכפי שהבאנו מה'חתם סופר' שזה היה בליל תשעה באב: (בראשית פרק לב, יד) "וילן שם בלילה ההוא ויקח מן הבא בידו מנחה לעשו אחיו וגו', ותעבר המנחה על פניו והוא לן בלילה ההוא במחנה: וכן גיד הנשה"א נרמז במלים: "הגידה נא שמך", כי יעקב רצה לדעת מה שמו של המלאך, הינו מה היא שליחותו ולמה הוא בא אליו. ורמז לו: האם גיד הנשה שמך, הינו האם הוא קשור לשרש של ליל תשעה באב שקשור עם גיד הנשה, ומסבה זו הפכה בגיד הנשה. וכפי שממשיך הפסוק "על כן לא יאכלו בני ישראל את גיד הנשה אשר על כף היד עד היום הזה כי נגע בכף יד יעקב בגיד הנשה".

ונביא מספר 'צרור המור' איך הלילה ההוא קשור ליום הכיפורים יחד עם כל הפרשה: (בראשית לג, יז) בזוהר אמרו כי זאת הפרשה היא רמיזה לעתיד, וזאת המנחה של עזים מאתים היא רמז על שעיר עזאזל שמכפר עונותיהם של ישראל, וזהו "כי אמר אכפרה פניו במנחה". "והוא לן בלילה ההוא", מכאן סמך ללון בבית הכנסת ביום הכפורים. "ויקחם ויעבירם את הנחל" זה רמז לטבילת יום הכיפורים. "ויאבק איש עמו" זה סמאל שבא להזכיר עונותיהם של ישראל. "ויגע בכף ירכו" זה הרואה קרי ביום הכיפורים בסבת סמאל ובת זוגו. וכשרואה טהרתם של ישראל נהפך לאוהב ואומר יש לך עם רב כמלאכי השרת, וזהו "כי שרית עם אלהים". "כי ראיתי אלהים פנים אל פנים" זה גלוי שכינה לכהן גדול ביום הכיפורים. "וישא יעקב עיניו וירא והנה עשו בא" זה סמאל וסיעתו. "ויחץ את הילדים" כי ביום הכיפורים אנשים ונשים וקטנים חייבים להיות בבית הכנסת. "וישתחו ארצה ז' פעמים" ז' הזאות אחת ואחת, כן אמר שם כורעים ומשתחיים וכו', "וישא את עיניו וירא את הנשים ואת הילדים" שהם נאספים ביום הכיפורים בתפלות ותחנונים. "קח נא את ברכתך" זהו שעיר של עזאזל. ואז נהפך לאוהב ואמר יש לך עם כמלאכי השרת וכו', וזהו "נסעה ונלכה" והוא אינו רוצה בטובתו, וזהו "אדוני יודע כי הילדים רכים". "יעבור נא אדוני לפני

עבדו עד אשר אבא אל אדני שעירה" הוא שעיר עזאזל. ואז אמר "אציגה נא עמך" ולא רצה לקבל שילך עמו לא הוא ולא עמו לפי שהם כולם מלאכי השרת אחוזי חרב. "וישב עשו לדרכו שעירה" הוא שעיר עזאזל שמקבלו והולך לו. ויעקב נסע מיום הכיפורים לסכות לעשות מצות סוכה בשמחה.

מובא במהרש"א (בכורות ח:) רַמְזֵי יִרְמְיָהּ "מִקָּל שֶׁקֶד אֲנִי רֹאֶה" שֶׁהֵם כ"א יוֹם מִ"ז בְּתַמּוּז עַד ט' בָּאָב, וְהֵם רַמְזוֹ לֹא יָמִים אֲלוֹ בְּזוּגִיתָא אוֹכְמָתָא עַל שֵׁם הַגָּלוּת, וּלְפִי שֵׁשׁ עוֹד כ"א יָמֵי סְלִיחָה וְשִׁמְחָה מִיוֹם טוֹב רִאשׁוֹן שֶׁל רֹאשׁ הַשָּׁנָה עַד כ"א תְּשֵׁרִי שֶׁהוּא הוֹשִׁעָנָא רַבָּא יוֹם גִּמְרַת הַחֲתִימָה כְּדֵאִיתָא בְּמִדְרָשׁוֹת, וְהוּא שְׁרָמְזוֹ לֹא בְּזוּגִיתָא חֵיוֹרְתָא גַם כֵּן עַל שֵׁם לְבוֹן עֲוֹנוֹת, וְכךָ אָמַר לוֹ הָרִי תִרִי בִיעִי שֶׁהַתּוֹלָדָה מִב' זוּגִיתָא הֵן כּוֹלֵן לְבָנִים וְאִין נִיכָר אִיזָה מִהַשְׁחֹרָה וְאִיזָה מִהַלְבָּנָה, כֵּן אִין לָכֵם הִיכָר כִּי מִקְרָה אֶחָד יִקְרָה אֶת כּוֹלֵן שֶׁהַפּוֹרְעָנוּת וְהַטּוֹבוֹת שׁוּיִם בִּימֵי בְּשִׁיעוֹר אֶחָד, זֶה כֹּזֶה כ"א יוֹם הֵן וְאִין כָּאן מִקּוֹם תְּקוּהָ לָכֵם, וְהַשִּׁיב בְּדוּגְמָא זֶה עִיזִי אוֹכְמָתִי הֵן ב' שְׁעִירִים שֶׁהֵבִיאוּ יִשְׂרָאֵל בְּיוֹם הַכְּפּוּרִים. הַחֵיוֹרְתָא הִיא שֶׁהִיתָה לֵה' וְהָאוֹכְמָתָא שֶׁהִיתָה לְעִזָּאזֵל, וְהַגְבִּינָה שֶׁהִיא הַתּוֹלָדָה מֵהֵן שְׁנֵיהֶם שֶׁגַם הַשְּׁעִיר לְעִזָּאזֵל הִיא מְלִבִּין עוֹנוֹתֵיהֶם שֶׁל יִשְׂרָאֵל שֶׁנֶּאֱמַר "וְנֹשֵׂא הַשְּׁעִיר וְגו'", וְכֵמוֹ שֶׁהָיוּ קוֹשְׁרִין בַּהֲהוּא שְׁעִיר הַמִּשְׁתַּלַּח חוּט שֶׁל זְהוּרִית וְכִיוֹן שֶׁהִגִּיעַ לְמִדְבַּר הִיא מְלִבִּין, וְכֵן הוּא הָעֵנִין בִּב' זוּגִיתָא שֶׁהָיוּ שְׁנֵיהֶם תּוֹלְדוֹתֵם לִכ"א יוֹם וְתּוֹלְדוֹת שְׁנֵיהֶם הָיוּ בִּיצִים לְבָנִים כִּי הֵנָּה שְׁנֵי שִׁיעוֹרִים כ"א יוֹם גַּם כֵּן תּוֹלְדוֹתֵיהֶן שׁוּיִן בְּלִיבוֹן, כִּי כֵמוֹ שֶׁהִכ"א יוֹם שֶׁמֶרֶאשׁ הַשָּׁנָה עַד הוֹשִׁעָנָא רַבָּה תּוֹלְדוֹת לִיבוֹן עוֹן וְכִפְרָה עֲלֵיהֶם, כֵּן גַּם יָמֵי כ"א יוֹם פּוֹרְעָנוּת מִ"ז בְּתַמּוּז עַד ט' בָּאָב הִיא תּוֹלְדוֹת לִיבוֹן עוֹנוֹת כִּי הַצְרוֹת וִיסוּרִין מִכְּפָרִין. וְרוֹאִים שֶׁהַמַּהֲרֵשׁ"א מִקְשֵׁר אֶת הַכ"א יָמִים שֶׁל בֵּין הַמִּצְרִים לִכ"א יָמִים שֶׁל רֹאשׁ הַשָּׁנָה עַד שְׁמִינִי עֲצֵרֶת, שֶׁהִכ"א יָמִים שֶׁל בֵּין הַמִּצְרִים מְלִבִּינִים עוֹנוֹתֵיהֶם שֶׁל יִשְׂרָאֵל בְּסוּד שְׁעִיר לְעִזָּאזֵל, וְהַכ"א יָמִים שֶׁל חוֹדֶשׁ תְּשֵׁרִי מְלִבִּינִים עוֹנוֹתֵיהֶם שֶׁל יִשְׂרָאֵל בְּסוּד שְׁעִיר לֵה'. וְבִיָּאֵר הַרְה"ג ר' א. י. שְׁלִיט"א שֶׁלֹּכֵן יַעֲקֹב שִׁלַּח אֶת עֲשׂוֹ לְשְׁעִיר לְהַתְקַשֵּׁר עִם הַשְּׁעִיר לְעִזָּאזֵל, לְרַמֵּז לוֹ שֶׁהוּא שׁוּיִךְ לִימֵי שֶׁל בֵּין הַמִּצְרִים שׁוּיֹנְקִים מִהַשְּׁעִיר לְעִזָּאזֵל, מֵה שֶׁאִין כֵּן יַעֲקֹב נִסְעָה סִכְתָּה לְהַתְקַשֵּׁר עִם יָמֵי תְּשֵׁרִי שֶׁקְשׁוּרִים עִם הַשְּׁעִיר לֵה'. וְהוֹסִיף הַרְה"ג ר' אֲבֵרָהָם הִירֵשׁ שְׁלִיט"א שֶׁגַם כְּשִׁיעֲקֵב נִפְרַד מִעֲשׂוֹ נִרְמַז הַתְּקִיעָה שֶׁל יוֹם רֹאשׁ הַשָּׁנָה בְּפִסּוּק: (בְּרֵאשִׁית לֹא, כֹה) "וַיִּשָּׁג לִבָּן אֶת יַעֲקֹב וַיַּעֲקֹב תְּקַע אֶת אֶהְלוֹ בְּהֵר וְלִבָּן תְּקַע אֶת אֶחָיו בְּהֵר הַגִּלְעָד".

צירוף המילים "כי יום" מופיע במקום אחד בתורה, ובעוד 5 מקומות בנ"ך, ומרמז מתי ה"יום נקם לה".

שמעתי מהרה"ג ר' יצחק נוסבוביץ שליט"א שצירוף המילים **"כי יום"** מופיע במקום אחד בתורה, ובעוד 5 מקומות בנ"ך, בתורה זה מופיע על יום הכיפורים: (ויקרא כג, כח) **"כי יום כפרים הוא לכפר עליכם לפני יהוה אלהיכם"**. ובנ"ך כל המקומות מדברים על היום נקם שה' יעשה בגאולה העתידה: (ישעיה ב, יא) **"ונשגב יהוה לבדו ביום ההוא: כי יום ליהוה צבאות על כל גאה ורם ועל כל נשא ושלל"**. (ישעיה סג, ד) **"כי יום נקם בלבי ושנת גאולי באה: ואביט ואין עזר ואשתומם ואין סומך ותושע לי זרעי וחמתי היא סמכתי: ואבוס עמים באפי ואשפרם בחמתי ואוריד לארץ נצחם"**. (ישעיה כב, ה) **"כי יום מהומה ומבוסה ומבוכה לאדני יהוה צבאות בגיא חזיון מקרקר קר ושוע אל ההר"**. (ישעיה לד, ח) **"כי יום נקם ליהוה שנת שלומים לריב ציון"**. (ירמיה מו, כא) **"כי יום אידם בא עליהם עת פקדתם"**. ומזה אנחנו רואים רמז ברור שה**"יום נקם בלבי"** קשור עם **יום הכיפורים** או עם **יום הושענא רבה** שהוא היום שמשלים את יום הכיפורים. וכן **"כי יום"** בגימטריא פ"ו רמז על שנת תשפ"ו. ובגימטריא שם **אלהים** שמסמל את מדת הדין, ויום הכיפורים נקרא **יום הדין**. והוסיף הרה"ג ר' דוד ויצמן שליט"א שיש מקום אחד בתנ"ך שכתוב **"יום כ"** היינו היפוך המילים, בפסוק (בראשית ג, ג) **"וימלאו לו ארבעים יום כי כן ימלאו ימי החנטים"**. ויש כאן רמז על השלמה **יום ארבעים יום** מראש חודש אלול עד יום הכיפורים. והפסוק מדבר על חג הסוכות שבו נקבר יעקב אבינו לפי שיטה אחת, כמובא בספר 'קהלת יעקב' **יעקב אבינו נקבר ביום א' דסוכות**. וכן האותיות **כ"י יו"ם** מופיעות בסינון אותיות של כסדרן **4774** פעמים בתורה, וזה מראה קשר למספר **477** משני הצדדים כמנין **בעת"ה**, היינו רמז על **גאולת בעתה**. וכן שני הסינונים האמצעיים בתורה שהם **2387** מההתחלה ומהסוף מופיעים בקריאת התורה של יום הכיפורים. וכן האותיות **כ"י יו"ם** בא"ת ב"ש הן **מפ"ל**, רמז שה' מפיל ביום הזה את מלכות הרשע והזדון.

וכן האותיות "כי יום" אותיות ימ"ך, וכפי שמצינו במדרש (ילקוט זכריה תקסט) רבי פנחס בשם ר' ראובן חמש פעמים מקים דוד להקב"ה בספר ראשון של תהלים "קומה ה'", אמר לו הקב"ה דוד בני אפלו אתה מקימני אלו פעמים איני קם, אימתי אני קם לכשאראה עניים נשדדים ואביונים נאנקים, הלא הוא דכתיב "משד עניים מאנקת אביונים עתה אקום יאמר ה'". וכן מובא ב'אור החיים' (ויקרא כה, כה) "כי ימוך אחיך וגו'" פירשה זו תרמז ענין גדול והערה ליושבי תבל, כי ימוך עשיתם לאותו שנאמר "המקרה במים עליותיו" מן, כי כשהתחתונים מטין מדרוך הטוב מסתלקים ההשפעות, ומתמספן עמוד הקדשה, כי העקר תלוי בהתחתונים: ואמר "ומכר מאחזתו" ירצה על המשפן משפן העדות אשר הוא אחזתו יתברך שבו השירה שכינתו, ובעונותינו נמכר הבית ביד האמות. והודיע הכתוב כי גאלתו היא ביד הצדיק אשר יהיה קרוב לה', הוא יגאל ממכר אחיו, כי האדון ברוך הוא יקרא לצדיקים אח כבכול, והגאלה תהיה בהעיר לבות בני אדם ויאמר להם הטוב לכם כי תשבו חוץ, גולים מעל שלחן אביכם, ומה יערב לכם החיים בעולם, זולת החברה העליונה אשר הייתם סמוכים סביב לשלחן אביכם, הוא אלהי עולם ברוך הוא לעד, וימאס בעיניו תאוות הנדמים ויעירם בחשק הרוחני, גם נרגש לבצע נפש כל חי עד אשר יטיבו מעשיהם. ובזה יגאל ה' ממכרו.

"עד עדן ועדנין ופלג עדן" מכוון באופן נפלא לשנת ה'תשפ"ו.

מצינו בזהר (וירא קיח.) אמר לון רבי שמעון, לית רעותא דקב"ה בדא דיתגלי כל כך לעלמא, וכד יהא קריב ליומי משיחא, אפלו רבי דעלמא זמינן לאשפחא טמירין דחכמתא, ולמנדע ביה קצין וחושבנין, ובההוא זמנא אתגליא לכלא. היינו שקרוב לזמן הקץ ידעו אותו כלם, אפלו ילדים קטנים. וכן מובא בנסח הקינות לתשעה באב. זמן קץ הפלאות מתי יתנדע, יקו ליום ישועה ולא נודע, עד כי בעתו יוחש ויתנדע. ונביא חשבון מדהים על הקץ בדניאל.

פְּתוּב (דניאל ז, כג) "כִּן אָמַר חִיּוֹתָא רַבִּיעִיתָא מְלָכוּ רַבִּיעִיָּא תְּהוּא בְּאַרְעָא דִּי תִשְׁנָא מִן כָּל מַלְכוּתָא וְתֹאכַל כָּל אַרְעָא וְתִדְוֹשְׁנָה וְתִדְקַנָּה: וְקִרְנִיָּא עֲשֵׂר מִנָּה מַלְכוּתָא עֲשָׂרָה מַלְכִין יִקְמוּן וְאַחֲרוֹן יָקוּם אַחֲרֵיהֶן וְהוּא יִשְׁנָא מִן קִדְמִיָּא וְתִלְתָּה מַלְכִין יִהְשָׁפַל: וּמִלִּין לְצַד עֲלָאָה יִמְלַל וּלְקִדְיָשִׁי עֲלִיוֹנִין יִבְלָא וְיִסְבֵּר לְהִשְׁנָה זְמַנִּין וְדַת וְיִתְיַהֲבֹון בְּיָדָהּ עַד עֶדֶן וְעֶדְנִין וּפְלָג עֶדֶן". ומבאר רש"י "עד עידן ועידנין ופלג עידן" קץ סתום הוא זה כאשר נאמר לדניאל סתום הדברים וחתום, ודרשוהו הראשונים איש לפי דעתו וכלו הקצים, ויש לנו לפותרו עוד כאשר ראיתי כתוב בשם רב סעדיה הם אלף וג' מאות ול"ה שנים האמור בסוף הספר "אשרי המחכה וגו'", ופירוש המועד עד עת שני עתים וחצי עת, ואמר שהעתים הם ד' מאות ופ' שמיום צאתם ממצרים עד שנבנה הבית, וד' מאות ועשר ימי מקדש ראשון הרי תת"ץ, ועוד חצי העת הזו תמ"ה הרי אלף של"ה, את אלה חשוב מעת הוסר התמיד עד שוב זבח התמיד אל מקומו והוא הוסר שש שנים לפני החורבן. ורואים שרש"י ביאר את הקץ של "עֶדֶן וְעֶדְנִין וּפְלָג עֶדֶן" שהוא אותו קץ של 1335 בסוף דניאל מאת הוסר התמיד. כי "עֶדֶן" זה 480 שנים מיציאת מצרים עד שנבנה בית המקדש הראשון, "ועדנין" זה 410 שנים שעמד בית המקדש הראשון, ועוד "פלג עֶדֶן" שזה חצי משני זמנים אלו היינו 445 שנים עולים יחד 1335. שצריך לחשב 1335 שנים מהשנה שהוסר התמיד היינו 6 שנים לפני חורבן הבית וזה שנת הקץ שכבר עברה מזמן. והמפרשים שם (אבן עזרא דניאל ז, יח אברבנאל מעיני הישועה י"ב ש"א ה מלב"ם דניאל יב, ז) ביארו את הפסוק "לְמוֹעֵד מוֹעֲדִים וְחֻצִּי" שהוא אותו קץ של "עֶדֶן וְעֶדְנִין וּפְלָג עֶדֶן": (דניאל יב, ו) "וַיֹּאמֶר לְאִישׁ לְבוּשׁ הַבְּדִים אֲשֶׁר מִמַּעַל לְמִימֵי הַיָּאֵר עַד מָתִי קֵץ הַפְּלָאוֹת: וְאַשְׁמַע אֶת הָאִישׁ לְבוּשׁ הַבְּדִים אֲשֶׁר מִמַּעַל לְמִימֵי הַיָּאֵר וַיָּרֶם יָמִינוּ וַשְּׂמָאלוּ אֶל הַשָּׁמַיִם וַיִּשָּׁבַע בְּחֵי הָעוֹלָם כִּי לְמוֹעֵד מוֹעֲדִים וְחֻצִּי וּכְכֹלֹת נַפְּץ יָד עִם קֹדֶשׁ תִּכְלִינָה כָּל אֱלֹהִים".

ושמעתי מהרה"ג ר' י. ב. ק. שליט"א שלמעשה בחשבון של רש"י לא מובן למה "וְעֶדְנִין" זה זמן בית המקדש הראשון בלבד, הרי מדובר כאן על **שתי זמנים**, ולפי רש"י הפסוק מונה את זמני המשכן והמקדש, ואם כן היה מן הראוי לחשב גם זמן בית המקדש השני. ואם נלך באותה דרך של רש"י ונחשב **שעדנין** זה **שתי הבתי מקדש** שעמדו יחד 830 שנים ונצרף לזה את ה-480 שנים עד בית המקדש הראשון ועוד פלג עדן שזה 655 שנים נקבל את המספר 1965 שנים שצריך לחשבן "מעַת הוֹסַר הַתְּמִיד" שזה 6 שנים לפני חורבן הבית שהיה בשנת 3822 וצריך להוסיף עד 1965 שנים ונגיע לשנת 5787

שהיא שנת הקץ שדניאל קיבל גם בנבואת **"עֶדֶן וְעֶדְנִין וּפְלֶג עֶדֶן"** וגם בנבואת **"לְמוֹעֵד מוֹעֲדִים וְחֻצִּי"** שהוא אותו קץ. וכיון שהפסוק אומר **"עֶדֶן וְעֶדְנִין וּפְלֶג עֶדֶן"** היינו **"עד"** ולא **"עד"** בכלל אנחנו מקבלים את השנה **5786** שהיא שנת הקץ המיוחל. וגם אם נדרוש **"עד" בכלל**, עדין צריך זמן לטהר את העולם עד שבית המקדש יוכל להבנות, והפסוק אומר **"כי יום נקם בלבי ושנת גאולי באה"** היינו שיש תהליך של **שנה** לגאולה עצמה, ממילא ודאי שהתהליך של תשובת עם ישראל וגאולתו צריך להתחיל בכל רגע ממש. והוסיף הרה"ג ר' דוד ויצמן שליט"א שהמספר **המסתתר** בין האותיות **"עֶדֶן וְעֶדְנִין וּפְלֶג עֶדֶן"** עולה **תשפ"ו**, לרמז ששנת **תשפ"ו מסתתרת** בקץ הזה. והוסיף הרה"ג ר' מ. שיפמן שליט"א שהר"ת של **יום הכיפורים יוה"כ** מסתתר ברצף אותיות בפסוק: **"אֲשֶׁרִי הַמַּחֲכָה וַיִּגִּיעַ לְיָמִים אֶלֶף שָׁלֹשׁ מֵאוֹת שְׁלֹשִׁים וְחֲמִשָּׁה"**. וכן **תשפ"ו** בא"ל ב"ם אותיות **יוכ"פ**. וכן שנת **תשפ"ו** נרמזת בפתרון החלום שדניאל פתר: (דניאל ב, כו) **"עֲנֵה מֶלֶכָא וְאָמַר לְדִנְיָאֵל דִּי שָׁמָּה בְּלִטְשָׁאֲצַר הָאֵיתָךְ כְּהֵל לְהוֹדְעָתְךָ חֶלְמָא דִּי חֲזִית וּפְשָׁרָה"**. וכן **ביום שמחת תורה תשפ"ו** משלימים **שנתיים ללידת משיח** שהתחילה במלחמה של **שמחת תורה תשפ"ד**. ובאותו יום זה היום **1335** לפרוץ מלחמת רוסיה ואוקראינה. וזה היום שמשלים **9 חודשים מאז שטראמפ עלה לשלטון** והתפשטה מלכות רומי על כל העולם תשעה חודשים.

ונביא צפנים נפלאים ביותר על יום הכיפורים תשפ"ו מאת הרה"ג ר' נ. דויטש שליט"א

הכל	583	יום משיחבא-מ, מחיתשפז-מ, לכפרעליכם, שופר
ד כו-לג	מחלה ונעה חג להמלכות	
ד כו-מה	מלכי אליו שבת אשר שר	
ד כו-נט	הוא אתמר ים אחתם וילדל	
ד כז-ד	תוך משפחתו כי אין לו בן	
ד כז-ז	פניהם ואשר יוציאם ואש	
ד כח-ה	לו להבשמן כת יתרבי עתה	
ד כח-ז	עשרים ושלח זה חג שבוע	
ד כח-ל	עזים אחדל כפרעליכם מל	
ד כט-יא	תהו נסכי הם ובחמשה עשר	
ד כט-כג	עשרים עשרה אילם שנים	
ד כט-לו	שבעה תמימים מנחתם ונסכ	
ד ל-ח	סרה על נפשה יקמו ואמבי	
ד לא-ג	תכם אנשים לצבאו יהיו ע	
ד לא-יד	העל פקודי החיל שרי האל	

הכל 5786 אתשרי, משיח, כפורים, יום

ג יג-נה
ג טז-יד
ג כ-יא
ג כג-מ
ג כו-לו
ד ב-כה
ד ה-ח
ד ז-עא
ד יא-יא
ד יד-לט
ד יח-ג
ד כא-כג

וראה הכהן אחרי הכבס אתה נגעו והנה לא הפך נגע את עינו והנגע לא פשה
קח מדם הפרוזה באצבעו על פני הכפרת קדמה ולפני הכפרת זה שבוע פעם
שני המדמי הם באשר ישכב את כל תומותי ומתו שני המטבל עשודמי
קחתם לכם ביום הראשון פרי עץ הדורכפת תמריים וענף עץ עבת וערבי נחל
צתאי ביהם ורדף אתם קול עלה נדף ונסו מנסת חרבו נפלו ואין רדף וכשל
זרבן עמי שדי וצבאו ופקדיהם שני ששים אלף ושבוע מאות והחנימים עלי
איל הכפרים אשר יכפרו עליו וכלתרו מהלכל קדשי בני ישראל אשר יקר
סבני שנה חמשה הקרבן אחי עזרבן עמי שדי ביום עשתי עשר יום נשי אלב
מצתי חן בעיניך לשום אתם מאכל העם הזה עלי האנכי הרי אתם אתם העם הזה
הדברי מהאלה אל כל בני ישראל ויתאבלו העם מאד וישכמו בבקרו עליו
ומשמרתך ומשמרתך להאכלך ואל כלל הקדש ואל המזבח לא יקרבו ולא ימ
חן את כל עמו ויצאל קראתי ישראל המדברה ויבאיה צהו ילחם בישראל ויכ

הכל 7440 קץ אחרון, שנה, תשפו, כפר

ב ל-לח
ב לה-כז
ב לט-לח
ג ה-טו
ג יז
ג יד-יג
ג יח-יב
ג כג-טו
ג כו-מא
ד ג-לה
ד ז-יט
ד ילו
ד טו-יט
ד יט-יז
ד כג-כט
ד כח-כז
ד לב-לה
ה א-כד
ה ד-לז
ה ט-יב
ה יג-טז

הו נכרת מעמיו וידבריהוה אל משה לאמר
המלאים לאפוד ולחשן ואת הבשם ואת השמן
פתח האהל את מזבח הנחשת ואת מכבה הנחשת
מעל מעל וחטאה בשגגה מקדשי יהוה והביא
אהלמו עד לאתצאופן תמתו כי שמן משחתי
דשיסהו ואלקחהכהן מדם האשם ונתן הכהן
ותאבין לאתגלה שאראבין והוא אערו ותאחות
שבע שבתות תתמי מתתה יום העדמ מחרת השבת
ערל ואזירצו את עונם וזכרתי את תבריתי
יאביתאבל משפחת מרורי צור ואלבן אביחי
ומאהמשקלה מזרקאח דנסה שבועים שקל בשק
שובה יהוה הרבבות אלפי ישראל ויהי העם כ
אכלכם מלחם הארץ תרומות תרומה יהוה רא
חיים סאל כליו ולקחאזן בוטל במים אישטה
ילם ויעשבלקאשראמר בלעם ויעלפרואי
רבתם עולה לריחן יחחליהוה פריסבני בק
בהו אתביתנמרה ואתביתהרן ערי מבצרו
יבאו עד נחל אשכל וירגלו אתהו יקחו ביד
בפניו ובכחו הגדל ממצרם להוריש גוים
הוא אלי קו סרד מהר מזזה כי שחת עמך אשרהו
פיחרבו את כל שלל להתקבץ אל תוך רחבה ושר

תוספת מהרה"ג ר' מתתיהו גלזרסון שליט"א לצופן דלעיל: **יום משיח בא תשפ"ו שופר**. **חלוקת הטבלה 586** אותיות בטבלה, גימטריה **שופר**, וכן הפסוק על **ראש השנה** בטבלה

יהודה את ידיהם על ראשה פרלפני יהוה ושחטתה פרלפני יהוה ובהיאה הכהן המשיח	ג ד : טו
דמה פראלאה למועד וטבלה כהן אצבע ומן הדם זה שבפעמיים לפני יהוה את פני הפר	ג ד : טז
כתומן הדם יתן על קרנתה מזבח אשר לפני יהוה ואשר באה למועד ואת כל הדם ישפך אליס	ג ד : יז
ודמזבחה עלה אשר פתח אהל מועד ואת כל חלבו ירים ממנו והקטיר המזבח והעשה לפרכ	ג ד : יח
אשר עשה לפרה חטאת כן יעשה לו וכפר עלהם הכהן ונסלח להם והוציא אתה פראל מחוץ ל	ג ד : כ
מחנה ושרף את ובראש ושרף אתה פרה ראשו וחתאתה קהלה ואשר נשיא יחטא ועשה אחת מכ	ג ד : כא
למצות יהוה אלהי וראש לא תעשי נהב שגגה ואשם או דעאלי וחתאת או אשר חטא בה והב	ג ד : כב
יאת קרבנו שעייר עזים זכרת מים וסמך ידוע לראש השעיר ושחטתו במקום אשר ישחט	ג ד : כג
אתה עלה לפני יהוה חטאתה ואולקח הכהן מדם החטאת באצבעו ונתן על קרנת מזבח העל	ג ד : כד
הוא תדמו ישפך אליו סוד מזבח העלה ואת כל חלבו יקטיר המזבח כלב זבחה שלמים וזב	ג ד : כה
פרע ליו הכהן מחטאתו ונסלח לו ואם נפש אחת חטא בשגגה מעם הארץ בעשתה אחת ממזב	ג ד : כו
ת יהוה אשר לא תעשי נהב שגגה ואשם או דעאלי וחתאת או אשר חטא בה ויאת קרבנו שעייר עזים	ג ד : כז
תמימה נקבה על חטאת או אשר חטא וסמך את ידוע לראש החטאת ושחט אתה חטאת במקום העל	ג ד : כח
הולקח הכהן מדמה באצבעו ונתן על קרנת מזבח העלה ואת כל דמה ישפך אליו סוד המזבח	ג ד : כט
ואת כל חלבה יסיר באשרה וסר כלב מעל זבחה שלמים והקטיר הכהן המזבח וריח ניחח	ג ד : לא
ליהוה וכפר עליו הכהן ונסלח לו ואם כבש יביא קרבנו לחטאת נקבה תמימה יביאהו	ג ד : לב
סמך את ידוע לראש החטאת ושחט אתה לחטאת במקום אשר ישחט אתה עלה וולקח הכהן מדם	ג ד : לג
חטאת באצבעו ונתן על קרנת מזבח העלה ואת כל דמה ישפך אליו סוד המזבח ואת כל חלבה	ג ד : לד
יסיר באשריו וסר כלב הכשב מזבח שלמים והקטיר הכהן אתה מזבח העלה אשר יהוה וכפ	ג ד : לה
רע ליו הכהן על חטאתו אשר חטא ונסלח לו ונפש יחטא ושמע הקול אלהו ויעד אורא	ג ד : לו
הוא ידע אם לוא יבידו נשאו נואו נפש אשר נתן עבד לדבר טמא או בנבלת חיה טמא או ב	ג ה : א
נבלת בהמה טמא או בנבלת שרץ טמא ונעלם ממנו והוא טמא ואשם או כי יגע בטמא או בדם	ג ה : ב
לכל טמאת או אשריטמא בהו נעלם ממנו והוא ידע ואשם או נפש יחטא בשגגה בטא בשפתים לה	ג ה : ג
רעא ליה יטיב לכל אשריטמא או בדם בשגגה נעלם ממנו והוא ידע ואשם או אחת מאלה והי	ג ה : ד

צופן מאת הרה"ג ר' מתתיהו גלזרסון שליט"א: תשוע"ה בהתשפ"ו בעיני יום כפור בתורה

פרתופנייהםאישאלאחיואלהכפרתיהופנייהכרביםונתתאתהכפרתעלהארןמלמעלהואלהארןת
ועשיתאתהקרשיםלמשכןעשריםקרשלפאתנגבהתמנהוארבעיםאדניכסףתעשהתחתעשריםהקרש
ניהםנחשתלכלכלי המשכן בכלעבדתו וכליתדתי וכליתדתהחצרנחשתו אתהצוהאתבני ישראל
זהבורמן פעמן זהבורמן עלשולי המעילסביבוהיעלאהרן לשרתו נשמעקולו בבאו אלהקדש
אליהוולקחתאתהחזהמאיהמלאיםאשרלאהרן והנפתאותנו ופהלפנייהוהוהי הלךלמנהו קדש
ןלפנייהוהלכפרעלנפשתיםכמוידבריהוהאלמשהלאמרועשיתכיונחשתוכנו נחשתלרצוהו נתת
הרן פרקונזמיהזהבאשרבאזני נשיכסבניכסובנתיכסוהביאו אלי ויתפרקו כלהעםאתנזמיהזה
העליתמארץמצרימאלהארץאשרנשבעתי לאברהםלי צחקולי עקבלאמרלזרעךאתננהושלחתי לפנ
שמפניךאתהאמרי והכנעני והחתי והפרזי והחוי והיבוסיםהשמרלךפן תכרתבריתלי ושבארץאש
להואתמכברונחשתאשרלו אתבדיו ואתכלכליו ואתהכירואתכנו ואתקלעיהחצראתעמדיו ואתאדני
תעזימלאהלעל המשכן עשתי עשרהיריעתעשהאתמארךהיריעהאחתשלשיםבאמהוארבעאמותרחבה
זהבטהורועשאתהמנרהזהבטהורמקשהעשהאתהמנרה רכהו קנהגבי עיהכפתיהו פרחיהממנה
אתככרוואלףושבעמאות וחמשהושבעיםשקלבישקלהקדשבעלגליתמחציתהשקלבישקלהקדשלכלהע
נפתלמעלהכאשרצוהיהוהאתמשהותכלכלעבדתמשכן אהלמועדועשו בני ישראל ככלאשרצוהיה
מזבחירצו כאשרצוהיהוהאתמשהו יקםאתהחצרסבי במשכן ולמזבחיו יתן אתמסךשערהחצרו יכל
יסליהוהאבי בקלוי באשגרשכרמלתקרי באתמנחתבכוריו נתתעליהשמן ושמעתליהלבונהמנחה
מועדוטבלהכהן אצבעומן הדם והזשבעפעמיסלפנייהוהאתפני הפרכתומן הדם יתן עלקרנתהמז
הן כמנחהוידבריהוהאלמשהלאמרנפשכיתמעלמעל וחטאהבסגגהמקדשייהוהוהביאתאשמו ליה
זבחסביבו אתכלחלבו יקרי בממנו ואתהאליהו אתהחלבהמכסהאתהקרבואתשתי הכליתו אתהחלבאש
להעדהאלפתחאהלמועדו יאמרמשהאלהעדהזהדבראשרצוהיהוהלעשותו יקרבמשהאתהארן ואתב
בידמשהויהיבי ומהשמיני קראמשהלאהרן ולבניו ולזקני ישראלואמרלאהרן קחלךעגלבן בק
שייהוהואכלוהמצותאצל המזבחכיקדשקדשימהואוכלתםאתהבמקוםקדושכחקך וחקבנייהוהוא
אשריעשהמלאכהבמבמים ובאומאעדהערב וטהרו כלכלי חרשאשרי פלמהםאלתו כולאשרבתוכ
העניניהכהן וראהכהן והנהכסטההצרעתאכלבשרו וטהרהאתהנגעכל והפךלבן טהורוהואובי ומה
הנגעבי ומהשביעי כי פשההנגעבבגדאו בשתיאו בערבאו בעורלכלאשריעשההעורלמלאכהצרעתמ
הכהן אלפתחאהלמועדלפנייהוהוולקחהכהן אתכבשהאשם ואתלגהשמן והניףאתםכהןתנו ופהלפנ
הכלי אשרישבעלי והזבי כבסבגדיו ורחץבמיםוטמאעדעהערבוהנגעבבשרהזבי כבסבגדיו ורחץבו
ליו והגורללעזאזל יעמדחילפנייהוההלכפרעלי ולשלחאתו לעזאזלהמדברהוהקרי באהרן אתפרה
זבחועודאתזבחי השלשעירמאשרהםזניסאחריהםחקתעולסתהיהזאתלהםלדרתם ואלהםתאמראיש
בי ותיראו ואתשבתתיתשמרו אני יהוהאלהיכםאלתפנו ואלהאלי לם ואלהימסכהלאתעשו לכםאני
הכרתי אתומקרבועמו והתקדשתם והייתםקדשיםכי אני יהוהאלהיכם ושמרתםאתחקתי ועשיתםאתם
זרעךלדרתםאשריהיבומוסלאיקרבלהקריבלחםאלי וכילאי שאשרבומוסלאיקרבאישעוראו
להיותלכםלאלהיםאני יהוהוידבריהוהאלמשהלאמרדבראלבני ישראלואמרתאלהםמועדייהוה
קראיקדשלהקריבאשהליהוהעלהומנחהזבחונסכיסדברי וסבי ומומלבדשבתתיהוהומלבדמתנו
שורלחדשבי ומהכפריםתעבירו שופרבכלארצכם וקדשתםאתשנתהחמששנהו קראתםדרורבארץלי
אחדמאחי ויגאלנואודדו אובן דדו יגאלנואומשאברשו ממשפחתו יגאלנו אוהשיגה דדו וגאל
אזרהבגויםוהריתקתי אחריםכחרבוהיתהארצכםשממהועריכם יהי וחרבהאזרצההארץאתשבתת
והושבלוהכהן אתמכסטהערכך עדשנתהיבלו נתן אתהערכךבי ומההואקדשלי יהוהשנתהי ובליש
כליצאצבאפקדיהםלמטהאפריסארבעיםאלף וחמשא ותלבני מנשהו לדתם למשפחתםלבי תאבתם

זעקת השכינה. [הדברים נכתבו בהתייעצות עם גדולי תורה].

איך יתכן שכבר באו כל הסימנים שבן דוד בא עד האחרון שבהם, ועד בכלל, ועדין לא תיקנו בכל הכוללים לימוד חובה של לפחות כמה דקות ביום בספר הזהר להצלת עם ישראל?

איך יתכן שדם ישראל נשפך כמים ואין מנסים את העצה היחידה שמובאת בחז"ל שיכולה להציל את עם ישראל גם בדור שכולו חייב להביא את הגאולה ברחמים?

האם מחכים חס ושלום לנהרות של דם ואז יתעוררו, ומדוע אין מנסים לכל הפחות להראות לקב"ה שרוצים את העצה היחידה שכתובה בתורה שבעל פה מפי חז"ל, ולהתחיל לכל הפחות עם לימוד נגלות הזהר.

היכן הם בני עדות המזרח שאבותיהם ואבות אבותיהם עסקו בעיקר בחכמה הזאת, ובזכות זה זכו שהיטלר ימ"ש לא נכנס למדינותיהם, מדוע עדין לא תיקנו לימוד ברבים בכל כולל, בספר הזהר ובשאר הספרים שעוסקים בפנימיות התורה?

איך יתכן שרבבות לומדי התורה הגיעו למצב של דוחק גדול בפרנסה שרק הולך ומחריף ח"ו, ועדין לא עשינו שום חשבון נפש על מה באה עלינו הצרה הזאת, ומה הקב"ה דורש מאיתנו, ולא עשינו שום תקנה של לימוד ספר הזהר ברבים שהובטח לנו מפי חז"ל שיתן לנו מחסה ושובע ופרנסה בהרחבה גם בזמנים הקשים?

איך נוכל להתעלם מזעקת השכינה על בניה התינוקות שנשבו שנמצאים בסכנת חיים ובידינו להצילם, האם נוכל לומר ידינו לא שפכו את הדם הזה? כדברי הזהר בפרשת נשא, ובגין דעתידין ישראל למטעם מאילנא דחיי דאיהו האי ספר הזהר יפקון ביה מגלותא ברחמי.

רבי יעקב צמח זצ"ל: (בהקדמה לספרו 'קול ברמה', על אידרא רבא) "רחל מבכה על בניה" שאינם עוסקים בחכמה הזאת הממהרת את הקץ, ולזה אין משיח בא, כי אין מדרש קבוע בכל עיר ועיר כמו שיש בעסק התלמוד, ולכן "איננו", אין בניה מושכים וממהרים את המשיח. **בעל הגוב"י** על 'עץ חיים' (בהסכמתו לספר 'איפה שלימה' על אוצרות חיים). העניינים וההרוגים בזמן הגלות תובעים בבית דין של מעלה את התלמידי חכמים שלא למדו קבלה, ומענישים אותם על כך.

רבנו ה'אור החיים' הקדוש (ויקרא כה, כה) "כי ימוך אחיך וגו'", פרשה זו תרמוז ענין גדול, והערה ליושבי תבל, "ימוך", כשהתחתונים מטין מדרך הטוב מסתלקים ההשפעות, ומתמסכן עמוד הקדושה, כי העיקר תלוי בהתחתונים. "ומכר מאחוזתו", ירצה על המשכן משכן העדות אשר בעונותינו נמכר הבית ביד האומות, והודיע הכתוב כי גאולתו היא ביד הצדיק אשר יהיה קרוב לה', הוא יגאל ממכר אחיו, ובזה יגאל ה' ממכרו, ועל זה עתידין ליתן את הדין כל אדוני הארץ גדולי ישראל, ומהם יבקש ה' עלבון הבית העלוב.

מצינו במדרש (ילקוט שמואל קו) א"ר שמעון בר מנסיא אין ישראל רואין סימן גאולה לעולם עד שיחזרו ויבקשו שלשתם, הלא הוא דכתיב "אחר ישובו בני ישראל ויבקשו את ה' אלהיהם" זו מלכות שמים, "ואת דוד מלכם" זו מלכות בית דוד, "ופחדו אל ה' ואל טובו" זה בית המקדש. והרמח"ל (דרך עץ חיים) מבאר שבקוש מלכות ה' פרושו ללמד חכמת האמת.

מסקנת הדברים: כל ראש כולל, מגיד שיעור, ואדם שיש לו השפעה על רבים, יתקן אצלו במסגרת שלו, בכל יום, חובת לימוד בספר הזוהר למשך כמה דקות להצלת עם ישראל. מתוך אמונה פשוטה בדברי חז"ל שזה הפתרון כמובטח. ועדיף לימוד ברבים בשיעור עם הבנה וכו'. ומי שבמקום לימודו עדין לא תיקנו את התקנה, יציל את נפשו בלימוד באופן פרטי כפי יכלתו.

חדש מסוד החשמל

סדנא של 9 שיעורים הדרכה בעניני מצות הבית והמסתעף על פי פרד"ס התורה, בסדנא הרבה דברים שלא ידועים בענינים אלו, ויביאו בעז"ה לחיזוק שלום בית ושיפור בחיי הנישואין.

ניתן לשמוע את הסדנא לנשואים בלבד במערכת הטלפונית של ארגון שלמות הבית 0747962978 להרשמה ניתן לפנות בין 8 – 10 בערב אברהם 0533124355

שמעו ותחי נפשכם.

ניתן לקבל את העלון בקובץ וורד לשלוח בקשה למייל.

fish@neto.net.il

לפי הוראת גדולי ישראל שליט"א אנו מנויים על שירות מייל בלבד ללא גישה לאינטרנט ניתן לפנות אלינו דרך מייל חוזר בלבד או בפקס 15326537343

קישור כשר לשיעורי וידאו ביום עיון לתורת הרמז ט"ו באב תשע"ה במכון רמח"ל הר נוף ירושלים

<https://drive.google.com/open?id=0B8vad600FCnuRktK0XBBVXp6S0E>

קישור כשר לשיעורי וידאו שנתנו בראשי חודשים בקבר דוד המלך ועוד

<https://drive.google.com/open?id=0B8vad600FCnuaHdrRWZXSgtJVlk>

חדש קישור להורדת 5 כרכים של ספר סוד החשמל

<https://beta.hebrewbooks.org/reader/reader.aspx?sfid=53606#p=403&fitMode=fitwidth&hlts=&ocr>

חדש קישור להורדת כל עלוני וספרים ומאמרי סוד החשמל

<https://drive.google.com/drive/folders/1deyxJx5iR3PigoHA52TVYaF6UDoYyiu5>

בעזהשי"ת

אנו שמחים להודיע על קו מלפון של סוד החשמל

מספרי המלפון של הקו במחיר שיחה רגילה

026647979 > 4

קישור להורדת השיעורים

<http://sod1820.co.il/?p=503>

שימו לב לשיעורים חדשים שנכנסים למערכת